

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 567

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 14 august 2009

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 863 din 16 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. a) și h) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	2–3	drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, ale Ordinului nr. 50/1990 al ministrului muncii și protecției sociale pentru precizarea locurilor de muncă, activităților și categoriilor profesionale cu condiții deosebite care se încadrează în grupele I și II de muncă în vederea pensionării și ale art. 48 ² alin. (2) și art. 167 ¹ alin. (5) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale	6–8
Decizia nr. 882 din 16 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, precum și ale ordonanței, în întregul său.....	3–4	Decizia nr. 1.016 din 7 iulie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii....	8–10
Decizia nr. 889 din 16 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și ale Ordonanței Guvernului nr. 27/2002 privind reglementarea activității de soluționare a petițiilor	5–6	Decizia nr. 1.017 din 7 iulie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii....	10–13
Decizia nr. 932 din 23 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordinului nr. 340/2001 al ministrului muncii și solidarității sociale pentru aprobarea Normelor de aplicare a prevederilor Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte		Decizia nr. 1.064 din 14 iulie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1200, art. 1201, art. 1295 și art. 1306 din Codul civil	13–14
		Decizia nr. 1.069 din 14 iulie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 254 alin. (7) și art. 259 alin. (6 ¹) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 863

din 16 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. a) și h) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. a) și h) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Dorin Niculin în Dosarul nr. 3.373/299/2007 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției, personal și asistat de avocat Mihail Stan Pântecan, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Autorul excepției de neconstituționalitate solicită admiterea criticilor și depune note scrise în susținerea cererilor formulate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.373/299/2007, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 2 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**, excepție ridicată de Dorin Niculin.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul consideră că dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. a) și h) din Legea nr. 10/2001 încalcă dreptul persoanei la un proces echitabil, deoarece nu îndeplinesc criteriile de claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate pentru ca subiectul de drept vizat să își poată conforma conduita, astfel încât să evite consecințele nerespectării lor. Or, în condițiile în care conduita unei persoane care a cumpărat un imobil în baza dispozițiilor art. 9 din Legea nr. 112/1995, care oferea spre vânzare chiriașilor locuințele revendicate, este dată de dispozițiile legale în vigoare la data respectivă, subiecții care au cumpărat aceste imobile s-au întemeiat pe garanțiile constituționale referitoare la dreptul de proprietate privată, dreptul la un proces echitabil și dreptul la respectarea vieții private și familiale.

Neclaritatea textelor de lege rezidă și în faptul că acestea nu oferă criterii suficiente pentru determinarea sferei imobilelor preluate de stat cu titlu valabil, dar considerate a fi preluate în mod abuziv, ceea ce conduce la concluzia că toate modalitățile de dobândire a proprietății de către stat au fost abuzive,

concluzie ce constituie prin ea însăși o încălcare a dreptului de proprietate.

Pe de altă parte, dispozițiile criticate contravin prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție, coroborate cu cele ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât prin noțiunea de proces echitabil, în opinia autorilor, nu se are în vedere doar simpla susținere a unor cereri pentru protejarea unor drepturi subiective, ci totalitatea aspectelor care cuprind garanțiile și obligațiile pozitive ale autorităților statului pe care jurisprudența aplicabilă pe teritoriul României le-au definit sau stabilit în aplicarea textului constituțional.

De asemenea, dispozițiile art. 2 lit. h) din Legea nr. 10/2001 contravin art. 26 alin. (1) din Constituție referitor la viața intimă, familială și privată, acest drept având un conținut complex și de mare importanță pentru libertatea și personalitatea cetățeanului. Mai mult, în opinia autorului excepției, textul de lege criticat încalcă și prevederile art. 16 din Constituție, instituind o inegalitate între cetățenii care au cumpărat locuințele în baza Legii nr. 112/1995 și foștii proprietari, cărora legea criticată le-a dat dreptul fie la restituirea în natură a imobilului, fie la plata de despăgubiri la valoarea reală a acestuia.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția este neîntemeiată, arătând că normele criticate sunt în concordanță cu dispozițiile constituționale conform cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege. Potrivit normelor constituționale, legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă prevederile art. 2 alin. (1) lit. a) și h) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora: „(1) *În sensul prezentei legi, prin imobile preluate în mod abuziv se înțelege:*

a) imobilele naționalizate prin Decretul nr. 92/1950 pentru naționalizarea unor imobile, cu modificările și completările ulterioare; [...]

h) orice alte imobile preluate de stat cu titlu valabil, astfel cum este definit la art. 6 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare;”.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2), art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3), art. 26 alin. (1) și art. 44 alin. (2) și (3), precum și prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția, Curtea constată că asupra constituționalității textelor de lege criticate s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 196 din 2 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 275 din 27 martie 2006, în sensul respingerii acesteia.

Pentru a pronunța această soluție, Curtea a reținut, în esență, că, analizând argumentația criticii de neconstituționalitate, autorii acesteia solicită, în fapt, modificarea conținutului normelor legale criticate, în sensul adaptării ei la principiile protecției drepturilor omului și a libertăților fundamentale, evidențiate în jurisprudența instanței de contencios european a drepturilor omului.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. a) și h) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Dorin Niculin în Dosarul nr. 3.373/299/2007 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 882

din 16 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, precum și ale ordonanței, în întregul său

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului

Aceste susțineri nu pot fi reținute, dat fiind faptul că, potrivit competenței sale înscrise în art. 146 din Constituție și în cap. III din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională verifică în cadrul controlului de constituționalitate conformitatea legilor și a ordonanțelor Guvernului cu dispozițiile și principiile constituționale, fără a putea modifica sau completa prevederea legală supusă controlului. Modificarea conținutului unei norme juridice este atributul exclusiv al legiuitorului, în temeiul dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora: „Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării.”

Cu privire la critica potrivit căreia prevederile art. 2 alin. (1) lit. a) și h) și ale art. 12 din Legea nr. 10/2001 sunt contrare și dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil, Curtea constată că aceste susțineri, referitoare la încălcarea dreptului oricărei persoane la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil, nu pot fi reținute câtă vreme instanța de judecată a examinat în fond cauza dedusă judecării și s-a pronunțat asupra existenței dreptului de proprietate pretins de reclamant.

Rațiunile care au stat la baza adoptării soluției anterioare își păstrează valabilitatea și în prezent, astfel încât aceasta se impune a fi menținută.

nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Centrul Medical MIPET” — S.R.L. în Dosarul nr. 10.637/280/2008 al Judecătorei Pitești — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 942D/2009, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Nova Construct” — S.A. în Dosarul nr. 9.427/99/2008 al Tribunalului Iași — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Societatea Comercială „Conest” — S.A. Iași, reprezentantul ales, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Având în vedere obiectul similar al excepției, președintele pune în discuția părții prezente și a reprezentantului Ministerului Public cererea de conexare a Dosarului nr. 942D/2009 la Dosarul nr. 863D/2009, care este primul înregistrat. Nici reprezentantul părții prezente și nici reprezentantul Ministerului Public nu se opun cererii de conexare. Curtea decide conexarea Dosarului nr. 942D/2009 la Dosarul nr. 863D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Având cuvântul pe fond, reprezentantul părții prezente solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 10.637/280/2008, **Judecătoria Pitești — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**, iar prin Încheierea din 27 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 9.427/99/2008, **Tribunalul Iași — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, în întregul său.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Centrul Medical MIPET” — S.R.L. și, respectiv, de Societatea Comercială „Nova Construct” — S.A., debitoare în dosarele menționate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale atacate contravin prevederilor art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare și art. 126 privind instanțele judecătorești din Constituția României, deoarece instituie o procedură în cadrul căreia soluționarea cererii creditorului are loc numai pe baza actelor depuse și a explicațiilor date de părți, fără a se administra și alte probe.

Judecătoria Pitești — Secția civilă și Tribunalul Iași — Secția comercială și de contencios administrativ și-au exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, precum și ale ordonanței în întregul său, excepție ridicată de Societatea Comercială „Centrul Medical MIPET” — S.R.L. în Dosarul nr. 10.637/280/2008 al Judecătoriei Pitești — Secția civilă și de Societatea Comercială „Nova Construct” — S.A. în Dosarul nr. 9.427/99/2008 al Tribunalului Iași — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale atacate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, aprobată prin Legea nr. 295/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 5 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare, precum și prevederile art. 6 alin. (1) și (2) din aceeași ordonanță, dispoziții ce au următorul conținut: „(1) Dacă nu a intervenit închiderea dosarului în condițiile art. 5, judecătorul va examina cererea pe baza actelor depuse, precum și a explicațiilor și lămuririlor părților, ce i-au fost prezentate potrivit art. 4.

(2) Când în urma examinării prevăzute la alin. (1) constată că pretențiile creditorului sunt justificate, judecătorul emite ordonanța care va conține somația de plată către debitor, precum și termenul de plată.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat atât asupra constituționalității dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, cât și asupra constituționalității ordonanței în ansamblul său, prin raportare la critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 1.388 din 16 decembrie 2008, publicată Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 29 decembrie 2008, și prin Decizia nr. 219 din 21 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 2 iunie 2005, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile legale atacate sunt constituționale, pentru motivele acolo arătate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să conducă la schimbarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 889

din 16 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și ale Ordonanței Guvernului nr. 27/2002 privind reglementarea activității de soluționare a petițiilor

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și ale Ordonanței Guvernului nr. 27/2002 privind reglementarea activității de soluționare a petițiilor, excepție ridicată de Ioan Rotărescu în Dosarul nr. 45/57/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, deoarece este nemotivată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 45/57/2008, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și ale Ordonanței Guvernului nr. 27/2002 privind reglementarea activității de soluționare a petițiilor**, excepție ridicată de Ioan Rotărescu în cadrul unui recurs împotriva unei sentințe a Curții de Apel Alba Iulia prin care i s-a respins cererea de obligare a Consiliului Superior al Magistraturii de a-i răspunde la petiția depusă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile art. 16 alin. (1), art. 21, 24, 50, 51 și 52 alin. (1) din Constituție, deoarece condiționează acționarea statului în instanță pentru repararea pagubei suferite ca urmare a unei erori judiciare de existența unei hotărâri definitive de condamnare a magistratului. Totodată, arată că la petițiile formulate împotriva unui judecător de la Tribunalul Sibiu Consiliul Superior al Magistraturii nu i-a răspuns.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 96 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, și ale Ordonanței Guvernului nr. 27/2002 privind reglementarea activității de soluționare a petițiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 1 februarie 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 233/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 296 din 30 aprilie 2002.

Art. 96 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 are următoarea redactare: „*Dreptul persoanei vătămate la repararea prejudiciilor materiale cauzate prin erorile judiciare săvârșite în alte procese decât cele penale nu se va putea exercita decât în cazul în care s-a stabilit, în prealabil, printr-o hotărâre definitivă, răspunderea penală sau disciplinară, după caz, a judecătorului sau procurorului pentru o faptă săvârșită în cursul judecării procesului și dacă această faptă este de natură să determine o eroare judiciară.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că au fost încălcate dispozițiile constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în fața legii, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 50 privind protecția persoanelor cu handicap, art. 51 privind dreptul de petiționare și art. 52 alin. (1) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 96 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 — raportate la aceleași prevederi constituționale ca și cele invocate în cauza de față — au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, Curtea pronunțându-se prin Decizia nr. 182/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 1 aprilie 2008.

Cu acel prilej, Curtea a statuat că, potrivit art. 52 alin. (3) din Constituție, statul răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erori judiciare, răspundere stabilită în condițiile legii și care nu înlătură răspunderea magistraților care și-au exercitat funcția cu rea-credință sau gravă neglijență. Totodată, la revizuirea Constituției din 2003, această răspundere a statului nu a mai fost limitată doar la erorile judiciare săvârșite în materie penală, ci privește în prezent toate erorile judiciare, indiferent de natura cauzelor în care au fost săvârșite, lărgindu-se astfel garanția constituțională a acestei răspunderi.

De asemenea, potrivit art. 52 alin. (2) din Legea fundamentală, statul răspunde în condițiile legii, legiuitorul reglementând, prin art. 96 alin. (4) din Legea nr. 303/2004, cerințele în care se stabilește această răspundere, printre care se află și aceea a existenței unei hotărâri definitive de stabilire a răspunderii penale sau disciplinare a judecătorului sau procurorului. Astfel, dispozițiile criticate stabilesc modalitățile și condițiile în care angajarea acestei răspunderi urmează a se face prin acordarea și plata despăgubirilor cuvenite.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea a constatat că și aceasta este neîntemeiată, deoarece textul de lege atacat se aplică în egală măsură tuturor persoanelor la care se referă ipoteza normei prevăzute de acest text.

Referitor la critica de neconstituționalitate privind încălcarea prevederilor art. 21 din Constituție, Curtea a constatat că aceasta este neîntemeiată, deoarece dispozițiile de lege criticate nu îngăduiesc accesul la justiție, ci, dimpotrivă, stabilesc condițiile în care se poate exercita dreptul persoanei vătămate la repararea prejudiciilor materiale cauzate prin erorile judiciare săvârșite în alte procese decât cele penale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 27/2002 privind reglementarea activității de soluționare a petițiilor, excepție ridicată de Ioan Rotărescu în Dosarul nr. 45/57/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 932

din 23 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordinului nr. 340/2001 al ministrului muncii și solidarității sociale pentru aprobarea Normelor de aplicare a prevederilor Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, ale Ordinului nr. 50/1990 al ministrului muncii și protecției sociale pentru precizarea locurilor de muncă, activităților și categoriilor profesionale cu condiții deosebite care se încadrează în grupele I și II de muncă în vederea pensionării și ale art. 48² alin. (2) și art. 167¹ alin. (5) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Augustin Zegrean — judecător

Antonia Constantin — procuror
Ioana Marilena Chiorean — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordinului nr. 340/2001 al ministrului muncii și solidarității sociale pentru aprobarea Normelor de aplicare a prevederilor Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii

și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, ale Ordinului nr. 50/1990 al ministrului muncii și protecției sociale pentru precizarea locurilor de muncă, activităților și categoriilor profesionale cu condiții deosebite care se încadrează în grupele I și II de muncă în vederea pensionării și ale art. 48² alin. (2) și art. 167¹ alin. (5) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Gheorghe Nistoran în Dosarul nr. 433/95/2009 al Tribunalului Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal răspunde personal Gheorghe Nistoran, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, autorul excepției de neconstituționalitate solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată în fața instanței de judecată, întrucât nu mai poate beneficia de pensia anticipată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, față de dispozițiile art. 10 alin. (2) și ale art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 433/95/2009, **Tribunalul Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordinului ministrului muncii și solidarității sociale nr. 340/2001, ale Ordinului ministrului muncii și protecției sociale nr. 50/1990 și ale art. 48² alin. (2) și art. 167¹ alin. (5) din Legea nr. 19/2000**, excepție ridicată de Gheorghe Nistoran în cauza având ca obiect soluționarea cererii de constatare a aplicării în mod discriminatoriu a dispozițiilor de lege și a ordinelor criticate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile criticate încalcă drepturile omului și convențiile internaționale la care România este parte, întrucât asigurații din sistemul public de pensii care au lucrat în alte grupe de pensii și care pot reduce vârsta de pensionare cu 5 ani nu mai pot beneficia de prevederile art. 50 referitoare la pensia anticipată.

Tribunalul Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordinului ministrului muncii și solidarității sociale nr. 340/2001 este inadmisibilă, față de dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992. Totodată, arată că autorul excepției nu a indicat niciun text din Constituție pretins a fi invocat de prevederile criticate ca fiind neconstituționale. Pe de altă parte, arată că dispozițiile criticate din Legea nr. 19/2000 sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordinului nr. 340/2001 al ministrului muncii și solidarității sociale pentru aprobarea Normelor de aplicare a prevederilor Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 10 mai 2001, ale Ordinului nr. 50/1990 al ministrului muncii și protecției sociale pentru precizarea locurilor de muncă, activităților și categoriilor profesionale cu condiții deosebite care se încadrează în grupele I și II de muncă în vederea pensionării, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 38 din 20 martie 1990, și ale art. 48² alin. (2) și art. 167¹ alin. (5) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, cu modificările și completările ulterioare.

Textele criticate din Legea nr. 19/2000 au următorul cuprins:

— Art. 48² alin. (2): „*Reducerea vârstei prevăzute la alin. (1) nu poate fi cumulată cu o altă reducere prevăzută de prezenta lege sau de legile speciale. Vârsta de pensionare redusă conform alin. (1) nu poate fi mai mică de 55 de ani.*”

— Art. 167¹ alin. (5): „*Reducerea vârstelor standard de pensionare în baza tabelului nr. 4 nu poate fi cumulată cu celelalte reduceri prevăzute de prezenta lege sau de legile cu caracter special.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta are ca obiect și două ordine ale miniștrilor, or, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională decide numai asupra excepțiilor privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe sau a unei dispoziții dintr-o lege sau ordonanță.

Totodată, autorul excepției de neconstituționalitate nu indică nicio dispoziție din Constituție pretins a fi încălcată de prevederile de lege criticate, excepția fiind astfel nemotivată, or, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizările trebuie motivate. Pe de altă parte, susținerile autorului excepției de neconstituționalitate, în sensul că dispozițiile de lege criticate îi îngăduiesc posibilitatea de a beneficia de pensie anticipată, țin de aplicarea legii, aplicare ce intră în competența instanței de judecată în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate.

Având în vedere acestea, față de dispozițiile art. 10 alin. (2) și ale art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, este inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordinului nr. 340/2001 al ministrului muncii și solidarității sociale pentru aprobarea Normelor de aplicare a prevederilor Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, ale Ordinului nr. 50/1990 al ministrului muncii și protecției sociale pentru precizarea locurilor de muncă, activităților și categoriilor profesionale cu condiții deosebite care se încadrează în grupele I și II de muncă în vederea pensionării și ale art. 48² alin. (2) și art. 167¹ alin. (5) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Gheorghe Nistoran în Dosarul nr. 433/95/2009 al Tribunalului Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.016

din 7 iulie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Tribunalul Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București cu prilejul soluționării unor acțiuni civile având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii, care prevede că orice dispoziție contrară acestui act normativ se abrogă, este contrară dispozițiilor art. 1 alin. (4) și (5), art. 73 alin. (3) lit. p) și art. 79 alin. (1) din Constituție, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, consideră că textul de lege criticat, prin formularea sa imprecisă, poate ridica dificultăți de interpretare și aplicare a legii. În acest sens, autorul face referire la normele procedurale aplicabile în spețele sale, care au ca obiect conflicte de muncă, arătând că art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii nu este în măsură să clarifice care dintre acestea urmează să se aplice. Astfel, arată că prevederile art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă sunt diferite de cele ale art. 284 din Codul muncii, care reglementează aceeași materie, respectiv instanța competentă să soluționeze aceste conflicte. Cu toate că, din perspectiva principiilor de aplicare a legii în timp, în speță ar trebui să fie incidente reglementările mai noi, respectiv cele ale Codului muncii, caracterul special pe care îl are Legea nr. 168/1999 față de dreptul comun în materie, reglementat de Codul muncii, poate conduce la o concluzie contrară, potrivit căreia incidente ar fi dispozițiile legii speciale. Toate aceste argumente sprijină concluzia pe care autorul

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în dosarele nr. 1.552/95/2009, nr. 1.551/95/2009, nr. 1.518/95/2009, nr. 1.549/95/2009, nr. 1.766/95/2009, nr. 2.053/95/2009, nr. 2.016/95/2009, nr. 2.052/95/2009, nr. 624/95/2009, nr. 2.029/95/2009, nr. 2.387/95/2009 și nr. 2.154/95/2009 ale Tribunalului Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 2 iulie 2009 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când, la solicitarea avocatului autorului excepției, Curtea a amânat pronunțarea la data de 7 iulie 2009, în vederea depunerii de note scrise la dosar.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 10, 18 și 26 martie 2009, pronunțate în dosarele nr. 1.552/95/2009, nr. 1.551/95/2009, nr. 1.518/95/2009, nr. 1.549/95/2009, nr. 1.766/95/2009, nr. 2.053/95/2009, nr. 2.016/95/2009, nr. 2.052/95/2009, nr. 624/95/2009, nr. 2.029/95/2009, nr. 2.387/95/2009 și nr. 2.154/95/2009,

excepției o consideră esențială pentru motivarea sa, anume că prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii încalcă principiul efectivității juridice, consacrat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Acest principiu presupune că legiuitorul are obligația de a asigura adoptarea unor dispoziții legale eficiente care să fie coerente (Cauza *Unédic contra Franței*, 2008), să evite paralelismul legislativ (Cauza *Katz contra României*, 2009), să aibă vocația de a respecta drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor și să aibă o aplicabilitate practică uniformă, pentru a se evita o jurisprudență neuniformă (Cauza *Santo Pinto contra Portugaliei*, 2008). În plus față de acestea, autorul excepției amintește că, prin dispozițiile art. 62 alin. (1) și art. 63 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, legiuitorul a impus cu caracter imperativ abrogarea expresă directă, excluzând, prin urmare, abrogarea implicită. Acest mod de abordare a fost determinat atât pentru a asigura coerența sistemului legislativ, cât și pentru a asigura eficacitatea principiului separației puterilor în stat, întrucât nu permite judecătorului să legifereze expres unde legiuitorul a tăcut, respectiv să constate abrogarea, deși legiuitorul nu a făcut-o. Nerespectarea prevederilor Legii nr. 24/2000 prin reglementarea unei norme care are un efect abrogator implicit, precum textul de lege criticat, are semnificația încălcării art. 1 alin. (5) din Constituție care prevede obligativitatea respectării Constituției și a legilor, obligație căreia trebuie să se supună inclusiv Parlamentul, întrucât textul constituțional nu face nicio distincție cu privire la destinatarii normei.

Tribunalul Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că abrogarea cunoaște mai multe forme, putând fi expresă sau tacită. Întrucât, în speță, norma juridică nouă, respectiv Codul muncii, reglementează competența teritorială a instanțelor care judecă litigiile de muncă, rezultă că legiuitorul a dorit să scoată din vigoare vechea reglementare în acest domeniu cuprinsă în Legea nr. 168/1999. Cu alte cuvinte, prin intrarea în vigoare a Codului muncii, au fost abrogate implicit dispozițiile art. 72 din Legea nr. 168/1999 (abrogare parțială). De altfel, dispozițiile Codului muncii se rialiază prevederilor europene și internaționale referitoare la jurisdicția muncii, în sensul că reglementările de la art. 284 privind competența teritorială a instanțelor de judecată au fost instituite în beneficiul salariatului pentru eficientizarea actului de justiție, în spiritul principiului celerității și al garantării accesului liber și imediat la justiție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional. În același timp, arată că motivele invocate de autorul excepției privesc, în esență, modul de interpretare și aplicare a legii aplicabile speței, ceea ce excedează competenței Curții Constituționale.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10

și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, dispoziții potrivit cărora „(2) *Pe data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă: [...] — orice alte dispoziții contrare.*”

Autorul excepției consideră că textul de lege criticat este contrar următoarelor texte din Constituție: art. 1 alin. (4) și (5) care consacră principiul separației și echilibrului puterilor în stat și obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 73 alin. (3) lit. p) prin care se stabilește că regimul general privind raporturile de muncă, sindicatele, patronatele și protecția socială se reglementează prin lege organică și art. 79 alin. (1) referitor la atribuțiile Consiliului Legislativ. De asemenea, consideră că este încălcat și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că întreaga motivare a acesteia se referă la modul de interpretare și aplicare în timp a două legi organice, și anume Codul muncii și Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă. Autorul excepției susține, în acest sens, că există o practică neunitară la nivelul instanțelor de judecată, în privința constatării abrogării implicite a prevederilor art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, având drept consecință pronunțarea unor hotărâri judecătorești diferite, asupra aceleiași probleme de drept. De asemenea, arată că nu au fost respectate normele de tehnică legislativă cu prilejul adoptării Codului muncii.

Or, Curtea reține că problemele ce țin de aplicarea legii, respectiv luarea deciziei asupra incidenței în cauză a unor texte de lege, revin instanței de judecată, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (1) din Constituție, care prevede că „*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”, iar nu instanței de contencios constituțional. Astfel, instanța de judecată este cea care poate dispune de instrumentele necesare pentru a decide care dintre legile puse în discuție sunt incidente, folosind toate principiile de interpretare a legii. Decizia instanței de judecată poate fi atacată la instanța superioară, iar, în cazul în care practica judiciară vădește o interpretare neunitară, Constituția, prin art. 126 alin. (3), dă Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar nu Curții Constituționale, competența de a stabili interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești.

Eventualele necorelări de ordin legislativ dintre dispozițiile Legii nr. 168/1999 și cele ale Legii nr. 53/2003 — Codul muncii nu pot fi invocate drept argument în sprijinul susținerii neconstituționalității unor reglementări. Examinarea acestora nu intră în sfera de competență a Curții Constituționale, ci în competența exclusivă a Parlamentului de a interveni pe calea unor modificări, completări sau abrogări pentru a asigura ordinea juridică necesară.

Curtea Constituțională nu poate fi transformată în legiuitor pozitiv, ci trebuie să-și limiteze rolul la cel de legiuitor negativ, având doar competența de a lipsi de efecte juridice legile neconstituționale.

De asemenea, Curtea reține că atribuțiile sale privind analiza conformității unor texte de lege cu Constituția nu se pot extinde și asupra aspectelor ce țin de respectarea normelor de tehnică legislativă, atâta timp cât aceste norme nu au relevanță în plan constituțional.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în dosarele nr. 1.552/95/2009, nr. 1.551/95/2009, nr. 1.518/95/2009, nr. 1.549/95/2009, nr. 1.766/95/2009, nr. 2.053/95/2009, nr. 2.016/95/2009, nr. 2.052/95/2009, nr. 624/95/2009, nr. 2.029/95/2009, nr. 2.387/95/2009 și nr. 2.154/95/2009 ale Tribunalului Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iulie 2009.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.017

din 7 iulie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Acsinte Gaspar — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Simona Ricu — procuror
Fabian Niculae — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. în dosarele nr. 2.723/122/2008, nr. 4.377/87/2007, nr. 2.959/122/2008, nr. 2.611/122/2008, nr. 2.404/122/2007, nr. 2.523/122/2008, nr. 2.926/122/2008, nr. 3.880/87/2007, nr. 4.008/87/2007, nr. 1.845/122/2007, nr. 2.925/122/2008, nr. 3.781/87/2007, nr. 3.770/87/2007, nr. 3.773/87/2007 și nr. 3.879/87/2007 ale Tribunalului Giurgiu — Secția civilă, în dosarele nr. 1.822/95/2009, nr. 1.663/95/2009, nr. 2.017/95/2009, nr. 1.733/95/2009, nr. 1.840/95/2009, nr. 1.934/95/2009, nr. 2.453/95/2009, nr. 1.938/95/2009, nr. 2.518/95/2009, nr. 2.526/95/2009, nr. 897/95/2009, nr. 2.037/95/2009, nr. 1.000/95/2009, nr. 2.517/95/2009, nr. 2.641/95/2009, nr. 14.115/95/2008, nr. 14.116/95/2008, nr. 14.126/95/2008, nr. 2.472/95/2009, nr. 2.602/95/2009, nr. 2.605/95/2009, nr. 14.104/95/2008, nr. 14.109/95/2008, nr. 14.114/95/2008, nr. 2.638/95/2009, nr. 1.471/95/2009, nr. 16.922/95/2008, nr. 14.780/95/2008, nr. 16.750/95/2008, nr. 16.678/95/2008, nr. 16.742/95/2008, nr. 1.738/95/2009, nr. 2.898/95/2009, nr. 2.765/95/2009, nr. 2.764/95/2009, nr. 1.897/95/2009, nr. 50/95/2009, nr. 16.769/95/2008, nr. 2.973/95/2009, nr. 2.766/95/2009 și nr. 2.986/95/2009 ale Tribunalului Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, în dosarele nr. 5.622/100/2008, nr. 5.508/100/2008, nr. 6.775/100/2008, nr. 6.115/100/2008 și nr. 6.765/100/2008 ale Tribunalului Maramureș — Secția civilă, în dosarele nr. 1.179/116/2008, nr. 1.763/116/2008, nr. 1.931/116/2008, nr. 1.442/116/2008, nr. 1.941/116/2008, nr. 1.930/116/2008,

nr. 1.968/116/2008, nr. 1.385/116/2008, nr. 1.606/116/2008, nr. 1.502/116/2008, nr. 1.544/116/2008 și nr. 1.545/116/2008 ale Tribunalului Călărași — Secția civilă, în dosarele nr. 5.759/120/2008, nr. 336/120/2009 și nr. 603/120/2009 ale Tribunalului Dâmbovița — Secția civilă, în dosarele nr. 4.751/87/2008, nr. 4.652/87/2008, nr. 2.864/87/2008, nr. 722/87/2009, nr. 4.659/87/2008, nr. 3.747/87/2008, nr. 3.982/87/2008, nr. 4.879/87/2008, nr. 2.366.1/87/2007, nr. 4.246/87/2008, nr. 4.655/87/2008, nr. 3.750/87/2008, nr. 713/87/2009, nr. 4.091/87/2008, nr. 726/87/2009, nr. 2.171/87/2008, nr. 2.680/87/2008, nr. 723/87/2009, nr. 277/87/2009, nr. 712/87/2009, nr. 4.550/87/2008, nr. 3.791/87/2008 și nr. 3.277/87/2008 ale Tribunalului Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 321/88/2009 al Tribunalul Tulcea — Secția civilă, comercială și contencios administrativ, în Dosarul nr. 3.612/87/2007 al Curții de Apel București, în Dosarul nr. 4.602/111/2008 al Tribunalului Bihor — Secția civilă, precum și de Societatea Comercială „PSV Company” — S.A. București în Dosarul nr. 4.967/87/2008 al Tribunalului Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ și fiscal.

Conexarea dosarelor și dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 2 iulie 2009, în prezența reprezentanților Societății Comerciale „Petrom” — S.A., doamna avocat Ana Diculescu-Șova și domnul avocat Mădălin Niculeasa, din cadrul Baroului București, a reprezentantei părții Spiridon Ionel, doamna avocat Spiridon Zoica, din cadrul Baroului București, precum și a reprezentantului Ministerului Public, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 7 iulie 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:
Prin încheierile din 17 martie 2009, pronunțate în dosarele nr. 2.723/122/2008, nr. 4.377/87/2007, nr. 2.959/122/2008,

nr. 2.611/122/2008, nr. 2.404/122/2007, nr. 2.523/122/2008, nr. 2.926/122/2008, nr. 3.880/87/2007, nr. 4.008/87/2007, nr. 1.845/122/2007, nr. 2.925/122/2008, nr. 3.781/87/2007, nr. 3.770/87/2007, nr. 3.773/87/2007 și nr. 3.879/87/2007, încheierile din 18 martie 2009 pronunțate în dosarele nr. 1.822/95/2009, nr. 1.663/95/2009 și 2.017/95/2009, încheierile din 20 martie 2009, pronunțate în dosarele nr. 5.622/100/2008, nr. 5.508/100/2008, nr. 6.775/100/2008, nr. 6.115/100/2008, nr. 6.765/100/2008, încheierile din 23 martie 2009, pronunțate în dosarele nr. 4.967/87/2008 și nr. 1.471/95/2009, încheierile din 30 martie pronunțate în dosarele nr. 1.179/116/2008, nr. 1.763/116/2008, nr. 1.931/116/2008, nr. 1.442/116/2008, nr. 1.941/116/2008, nr. 1.930/116/2008, nr. 1.968/116/2008, nr. 1.385/116/2008, nr. 1.606/116/2008, nr. 1.502/116/2008, nr. 1.544/116/2008, nr. 1.545/116/2008, nr. 1.733/95/2009, nr. 1.840/95/2009, nr. 1.934/95/2009, nr. 2.453/95/2009 și nr. 1.938/95/2009, încheierile din 31 martie 2009, pronunțate în dosarele nr. 2.518/95/2009, nr. 2.526/95/2009, nr. 897/95/2009, nr. 2.037/95/2009, nr. 1.000/95/2009, nr. 2.517/95/2009, nr. 2.641/95/2009, nr. 14.115/95/2008, nr. 14.116/95/2008, nr. 14.126/95/2008, nr. 2.472/95/2009, nr. 2.602/95/2009, nr. 2.605/95/2009, nr. 14.104/95/2008, nr. 14.109/95/2008, nr. 14.114/95/2008, nr. 2.638/95/2009 și nr. 5.759/120/2008, încheierile din 1 aprilie 2009, pronunțate în dosarele nr. 4.751/87/2008, nr. 4.652/87/2008, nr. 2.864/87/2008, nr. 722/87/2009, nr. 3.747/87/2008, nr. 4.659/87/2008, nr. 4.246/87/2008, nr. 4.655/87/2008, nr. 3.750/87/2008, nr. 713/87/2009, nr. 4.091/87/2008, nr. 726/87/2009, nr. 2.171/87/2008, nr. 2.680/87/2008, nr. 3.277/87/2008, nr. 2.366.1/87/2007, nr. 4.879/87/2008, nr. 3.982/87/2008, nr. 723/87/2009, nr. 277/87/2009, nr. 712/87/2009, nr. 4.550/87/2008, nr. 3.791/87/2008, nr. 321/88/2009, nr. 336/120/2009, nr. 16.922/95/2008, nr. 14.780/95/2008 și nr. 603/120/2009, încheierile din 3 aprilie 2009, pronunțate în dosarele nr. 3.612/87/2007 și nr. 4.602/111/2008, încheierile din 7 aprilie 2009, pronunțate în dosarele nr. 16.750/95/2008, nr. 16.678/95/2008, nr. 16.742/95/2008, nr. 1.738/95/2009, nr. 2.898/95/2009, nr. 2.765/95/2009, nr. 2.764/95/2009, nr. 1.897/95/2009, nr. 50/95/2009, nr. 16.769/95/2008, nr. 2.973/95/2009, nr. 2.766/95/2009 și nr. 2.986/95/2009, **Tribunalul Giurgiu — Secția civilă, Tribunalul Maramureș — Secția civilă, Tribunalul Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, Tribunalul Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Călărași — Secția civilă, Tribunalul Tulcea — Secția civilă, comercială și contencios administrativ, Tribunalul Dâmbovița — Secția civilă și Tribunalul Bihor — Secția civilă, au sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. și de Societatea Comercială „PSV Company” — S.A., pârâte în dosarele menționate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii, care prevede că orice dispoziție contrară acestui act normativ se abrogă, este contrară dispozițiilor art. 1 alin. (4) și (5), art. 73 alin. (3) lit. p) și art. 79 alin. (1) din Constituție, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, consideră că textul de lege criticat, prin formularea sa imprecisă, poate ridica dificultăți de interpretare și aplicare a legii. În acest sens, autorii fac referire la normele procedurale aplicabile în spețele lor, care au ca obiect conflicte de muncă, arătând că art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii nu este în măsură să

clarifice care dintre acestea urmează să se aplice. Astfel, arată că prevederile art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă sunt diferite de cele ale art. 284 din Codul muncii, care reglementează aceeași materie, respectiv instanța competentă să soluționeze aceste conflicte. Cu toate că, din perspectiva principiilor de aplicare a legii în timp, în speță ar trebui să fie incidente reglementările mai noi, respectiv cele ale Codului muncii, caracterul special pe care îl are Legea nr. 168/1999 față de dreptul comun în materie, reglementat de Codul muncii, poate conduce la o concluzie contrară, potrivit căreia incidente ar fi dispozițiile legii speciale. Toate aceste argumente sprijină concluzia pe care autorii excepției o consideră esențială pentru motivarea lor, anume că prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii încalcă principiul efectivității juridice, consacrat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Acest principiu presupune că legiuitorul are obligația de a asigura adoptarea unor dispoziții legale eficiente care să fie coerente (*Cauza Unédic contra Franței*, 2008), să evite paralelismul legislativ (*Cauza Katz contra României*, 2009), să aibă vocația de a respecta drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor și să aibă o aplicabilitate practică uniformă, pentru a se evita o jurisprudență neuniformă (*Cauza Santo Pinto contra Portugaliei*, 2008). În plus față de acestea, autorii excepției amintesc că, prin dispozițiile art. 62 alin. (1) și art. 63 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, legiuitorul a impus cu caracter imperativ abrogarea expresă directă, excluzând, prin urmare, abrogarea implicită. Acest mod de abordare a fost determinat atât pentru a asigura coerența sistemului legislativ, cât și pentru a asigura eficacitatea principiului separației puterilor în stat, întrucât nu permite judecătorului să legifereze expres unde legiuitorul a tăcut, respectiv să constate abrogarea, deși legiuitorul nu a făcut-o. Nerespectarea prevederilor Legii nr. 24/2000 prin reglementarea unei norme care are un efect abrogator implicit, precum textul de lege criticat, are semnificația încălcării art. 1 alin. (5) din Constituție care prevede obligativitatea respectării Constituției și a legilor, obligație căreia trebuie să se supună inclusiv Parlamentul, întrucât textul constituțional nu face nicio distincție cu privire la destinarii normei.

Tribunalul Giurgiu — Secția civilă consideră că textul de lege criticat nu contravine prevederilor constituționale invocate, deoarece, potrivit prevederilor art. 126 din Constituție, legiuitorul este în drept să reglementeze competența instanțelor judecătorești și să modifice, pentru viitor, aceste reglementări, în funcție de noi rațiuni pe care le are în vedere.

Tribunalul Maramureș — Secția civilă, Tribunalul Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și Tribunalul Tulcea — Secția civilă, comercială și contencios administrativ consideră că textele legale atacate sunt constituționale, întrucât abrogarea reprezintă procedeul tehnico-juridic prin care actele normative fără termen își încetează activitatea prin renunțarea la ele. Abrogarea cunoaște mai multe forme, respectiv expresă (directă și indirectă), când noul act normativ prevede că vechiul act normativ se abrogă în mod expres, sau tacită, când în noul act normativ nu se prevede nimic în legătură cu acțiunea vechilor norme juridice. Instanța mai observă că, atât Legea nr. 168/1999, cât și Legea nr. 53/2003 sunt legi organice și prin urmare au forță juridică egală, astfel că, prin intrarea în vigoare a Codului muncii (Legea nr. 53/2003), au fost abrogate implicit dispozițiile art. 72 din Legea nr. 168/1999 (abrogare parțială) conform cărora „cererile referitoare la soluționarea conflictelor de drepturi se adresează instanței judecătorești competente în a cărei circumscripție își are sediul unitatea”.

Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că dispozițiile legale atacate nu contravin Constituției, deoarece susținerile autorului excepției de neconstituționalitate

vizează modalitatea de interpretare a actului normativ aplicabil speței de către instanța de judecată și nu aspecte ce țin de neconstituționalitatea unei legi.

Tribunalul Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ și fiscal consideră că autorul excepției pune în discuție modul de aplicare în timp a unor norme de lege, precum și raportul dintre legea specială și dreptul comun în materia dreptului muncii. Aspectele invocate de autorul excepției țin, în opinia instanței, de aplicarea legii, interpretarea acesteia revenind instanței de judecată, și nu Curții Constituționale.

Tribunalul Călărași — Secția civilă consideră că excepția nu este întemeiată, întrucât această excepție invocată de pârâtă se referă, de fapt, la modul de aplicare în timp a unor norme de lege, precum și la raportul dintre legea specială și dreptul comun în materia dreptului muncii. În opinia instanței, în speța de față, nu este vorba de conflictul între legea specială, Legea nr. 168/1999, și Codul muncii (Legea nr. 53/2003) în ceea ce privește competența, ci de modul în care obiectul cererii de chemare în judecată se subscie reglementărilor din legea specială sau regulilor din norma generală.

Tribunalul Dâmbovița — Secția civilă consideră că dispozițiile legale atacate sunt constituționale, întrucât un act normativ cu valoare generală într-o anumită materie poate abroga dispozițiile contrare din acte normative anterioare, abrogarea putând fi expresă prin indicarea tuturor dispozițiilor contrare, cât și expresă prin indicarea generică a celorlalte dispoziții contrare. Cum în dreptul românesc există un număr extrem de mare de acte normative, apare ca fiind practic imposibilă enumerarea integrală a tuturor textelor ce se modifică sau se abrogă la apariția unui nou act normativ cu valoare de principiu.

Tribunalul Bihor — Secția civilă consideră că dispozițiile legale atacate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale atacate sunt constituționale. În același timp, arată că motivele invocate de autorul excepției privesc, în esență, modul de interpretare și aplicare a legii aplicabile speței, ceea ce excedează competenței Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. în dosarele nr. 2.723/122/2008, nr. 4.377/87/2007, nr. 2.959/122/2008, nr. 2.611/122/2008, nr. 2.404/122/2007, nr. 2.523/122/2008, nr. 2.926/122/2008,

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, potrivit căroră: „(2) *Pe data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă: [...]*

— orice alte dispoziții contrare.”

Dispozițiile constituționale invocate în motivarea excepției sunt cuprinse în art. 1 alin. (4) și (5) referitoare la principiul separației și echilibrului puterilor în stat și obligativitatea respectării Constituției și a legilor, art. 73 alin. (3) lit. p) privind reglementarea prin lege organică a regimului general privind raporturile de muncă, sindicatele, patronatele și protecția socială și în art. 79 alin. (1) referitor la Consiliul Legislativ.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că întreaga motivare a acesteia se referă la modul de interpretare și aplicare în timp a două legi organice, și anume Codul muncii și Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă. Autorii excepției susțin, în acest sens, că există o practică neunitară la nivelul instanțelor de judecată în privința constatării abrogării implicite a prevederilor art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, având drept consecință pronunțarea unor hotărâri judecătorești diferite asupra aceleiași probleme de drept. De asemenea, arată că nu au fost respectate normele de tehnică legislativă cu prilejul adoptării Codului muncii.

Or, Curtea reține că problemele ce țin de aplicarea legii, respectiv luarea deciziei asupra incidentei în cauză a unor texte de lege, revin instanței de judecată, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (1) din Constituție, care prevede că „*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”, iar nu instanței de contencios constituțional. Astfel, instanța de judecată este cea care poate dispune de instrumentele necesare pentru a decide care dintre legile puse în discuție sunt incidente, folosind toate principiile de interpretare a legii. Decizia instanței de judecată poate fi atacată la instanța superioară, iar, în cazul în care practica judiciară vădește o interpretare neunitară, Constituția, prin art. 126 alin. (3), dă Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar nu Curții Constituționale, competența de a stabili interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești.

Eventualele necorelări de ordin legislativ dintre dispozițiile Legii nr. 168/1999 și cele ale Legii nr. 53/2003 — Codul muncii nu pot forma obiect al controlului de constituționalitate și nici nu pot fi invocate drept argument în sprijinul susținerii neconstituționalității unor reglementări. Examinarea acestora nu intră în sfera de competență a Curții Constituționale, ci în competența exclusivă a Parlamentului de a interveni pe calea unor modificări, completări sau abrogări pentru a asigura ordinea juridică necesară.

Curtea Constituțională nu poate fi transformată în legiuitor pozitiv, ci trebuie să-și limiteze rolul la cel de legiuitor negativ, având doar competența de a lipsi de efecte juridice legile neconstituționale.

De asemenea, Curtea reține că atribuțiile sale privind analiza conformității unor texte de lege cu Constituția nu se pot extinde și asupra aspectelor ce țin de respectarea normelor de tehnică legislativă, atât timp cât aceste norme nu au relevanță în plan constituțional.

nr. 3.880/87/2007, nr. 4.008/87/2007, nr. 1.845/122/2007, nr. 2.925/122/2008, nr. 3.781/87/2007, nr. 3.770/87/2007, nr. 3.773/87/2007 și nr. 3.879/87/2007 ale Tribunalului Giurgiu — Secția civilă, în dosarele nr. 1.822/95/2009, nr. 1.663/95/2009, nr. 2.017/95/2009, nr. 1.733/95/2009, nr. 1.840/95/2009, nr. 1.934/95/2009, nr. 2.453/95/2009, nr. 1.938/95/2009, nr. 2.518/95/2009, nr. 2.526/95/2009, nr. 897/95/2009, nr. 2.037/95/2009, nr. 1.000/95/2009, nr. 2.517/95/2009, nr. 2.641/95/2009, nr. 14.115/95/2008, nr. 14.116/95/2008, nr. 14.126/95/2008, nr. 2.472/95/2009, nr. 2.602/95/2009, nr. 2.605/95/2009, nr. 14.104/95/2008, nr. 14.109/95/2008, nr. 14.114/95/2008, nr. 2.638/95/2009, nr. 1.471/95/2009, nr. 16.922/95/2008, nr. 14.780/95/2008, nr. 16.750/95/2008, nr. 16.678/95/2008, nr. 16.742/95/2008, nr. 1.738/95/2009, nr. 2.898/95/2009, nr. 2.765/95/2009, nr. 2.764/95/2009, nr. 1.897/95/2009, nr. 50/95/2009, nr. 16.769/95/2008, nr. 2.973/95/2009, nr. 2.766/95/2009 și nr. 2.986/95/2009 ale Tribunalului Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, în dosarele nr. 5.622/100/2008, nr. 5.508/100/2008, nr. 6.775/100/2008, nr. 6.115/100/2008 și nr. 6.765/100/2008 ale Tribunalului Maramureș — Secția civilă, în dosarele nr. 1.179/116/2008, nr. 1.763/116/2008, nr. 1.931/116/2008, nr. 1.442/116/2008, nr. 1.941/116/2008, nr. 1.930/116/2008, nr. 1.968/116/2008, nr. 1.385/116/2008, nr. 1.606/116/2008, nr. 1.502/116/2008, nr. 1.544/116/2008 și nr. 1.545/116/2008 ale Tribunalului Călărași — Secția civilă, în dosarele nr. 5.759/120/2008, nr. 336/120/2009 și nr. 603/120/2009 ale Tribunalului Dâmbovița — Secția civilă, în dosarele nr. 4.751/87/2008, nr. 4.652/87/2008, nr. 2.864/87/2008, nr. 722/87/2009, nr. 4.659/87/2008, nr. 3.747/87/2008, nr. 3.982/87/2008, nr. 4.879/87/2008, nr. 2.366.1/87/2007, nr. 4.246/87/2008, nr. 4.655/87/2008, nr. 3.750/87/2008, nr. 713/87/2009, nr. 4.091/87/2008, nr. 726/87/2009, nr. 2.171/87/2008, nr. 2.680/87/2008, nr. 723/87/2009, nr. 277/87/2009, nr. 712/87/2009, nr. 4.550/87/2008, nr. 3.791/87/2008 și nr. 3.277/87/2008 ale Tribunalului Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 321/88/2009 al Tribunalul Tulcea — Secția civilă, comercială și contencios administrativ, în Dosarul nr. 3.612/87/2007 al Curții de Apel București, în Dosarul nr. 4.602/111/2008 al Tribunalului Bihor — Secția civilă, precum și de Societatea Comercială „PSV Company” — S.A. București în Dosarul nr. 4.967/87/2008 al Tribunalului Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iulie 2009.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.064

din 14 iulie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1200, art. 1201, art. 1295 și art. 1306 din Codul civil

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

arătând că autoarea excepției solicită modificarea textelor de lege criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:
Prin Încheierea din 3 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.520/44/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1200, 1201, 1295 și 1306 din Codul civil**, excepție invocată de Societatea Comercială „Alcom” — S.A. din Galați într-o cauză având ca obiect o cerere privind pronunțarea unei hotărâri judecătorești care să țină loc de act de vânzare-cumpărare a unui imobil.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că prevederile art. 1295 și 1306 din Codul civil contravin dispozițiilor art. 44, 53 și 136 din Constituție, „în măsura în care se înțelege că un proprietar poate fi depozitat de către instanța de judecată prin constatarea perfectării unei pretense înțelegeri, fără ca în prealabil să se verifice condițiile de validitate a convențiilor între părți”.

De asemenea, prevederile art. 1200 și 1201 din Codul civil sunt neconstituționale, întrucât sintagma „în aceeași calitate” se referă la condiția existenței aceleiași calități procesuale a părților, pentru a exista autoritate de lucru judecat. Or, în opinia autorului excepției, autoritatea de lucru judecat există dacă este îndeplinită doar condiția identității de obiect, cauză și părți.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1200, 1201, 1295 și 1306 din Codul civil, excepție invocată de Societatea Comercială „Alcom” — S.A. din Galați în Dosarul nr. 1.520/44/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

La apelul nominal răspunde partea Societatea Comercială „Impex Ela” — S.R.L. din Galați, prin avocat, cu delegație la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Partea Societatea Comercială „Impex Ela” — S.R.L. din Galați, prin avocat, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă,

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul acesteia îl reprezintă prevederile art. 1200, 1201, 1295 și 1306 din Codul civil, potrivit cărora:

— Art. 1200: „*Sunt prezumții legale acelea care sunt determinate special prin lege, precum:*

1. *actele ce legea le declară nule pentru că le privește făcute în fraudă dispozițiilor sale;*

2. *în cazurile când legea declară că dobândirea dreptului de proprietate sau liberațiunea unui debitor rezultă din oarecare împrejurări determinate;*

3. *abrogat;*

4. *puterea ce legea acordă autorității lucrului judecat.”;*

— Art. 1201: „*Este lucru judecat atunci când a doua cerere în judecată are același obiect, este întemeiată pe aceeași cauză și este între aceleași părți, făcută de ele și în contra lor în aceeași calitate.”;*

— Art. 1295: „*Vinderea este perfectă între părți și proprietatea este de drept strămutată la cumpărător, în privința vânzătorului, îndată ce părțile s-au învoit asupra lucrului și asupra prețului, deși lucrul încă nu se va fi predat și prețul încă nu se va fi numărat.*

(2) *În materie de vindere de imobile, drepturile care rezultă prin vinderea perfectă între părți, nu pot a se opune, mai înainte de transcripțiunea actului, unei a treia persoane care ar avea și ar fi conservat, după lege, oarecare drepturi asupra imobilului vândut.”;*

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1200, art. 1201, art. 1295 și art. 1306 din Codul civil, excepție invocată de Societatea Comercială „Alcom” — S.A. din Galați în Dosarul nr. 1.520/44/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

— Art. 1306: „*Pot cumpăra și vinde toți cărora nu le este oprit prin lege.”*

În opinia autoarei excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 — Egalitatea în drepturi, art. 21 — Accesul liber la justiție, art. 44 — Dreptul de proprietate privată, art. 53 — Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 136 — Proprietatea, art. 148 — Integrarea în Uniunea Europeană.

Examinând excepția, Curtea reține următoarele:

I. În ceea ce privește neconstituționalitatea prevederilor art. 1295 și 1306 din Codul civil, Curtea constată că susținerea autoarei excepției, potrivit căreia aceste prevederi legale contravin dispozițiilor art. 44, 53 și 136 din Constituție, „în măsura în care se înțelege că un proprietar poate fi deposedat de către instanța de judecată prin constatarea perfectării unei preținse înțelegeri, fără ca în prealabil să se verifice condițiile de validitate a convențiilor între părți”, nu poate fi analizată ca o veritabilă critică de neconstituționalitate. Ea vizează mai degrabă modalitatea de aplicare a unui text de lege la speța dedusă judecării.

Față de acest aspect, în temeiul art. 2 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepția urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

II. De asemenea, în opinia autoarei excepției, prevederile art. 1200 și 1201 din Codul civil sunt neconstituționale, întrucât sintagma „în aceeași calitate” se referă la condiția existenței aceleiași calități procesuale a părților, pentru a exista autoritate de lucru judecat. Or, în opinia autoarei excepției, autoritatea de lucru judecat există dacă este îndeplinită doar condiția identității de obiect, cauză și părți, fără a fi necesar ca acestea să aibă și aceleași calitate procesuală.

Curtea constată că motivarea formulată vizează modificarea prevederilor art. 1200 din Codul civil, prin eliminarea sintagmei „în aceeași calitate”, în opinia sa, fiind suficientă condiția identității de obiect, cauză și părți, pentru a exista autoritate de lucru judecat.

Aceste susțineri nu pot fi reținute, dat fiind faptul că, potrivit competenței sale înscrise în art. 146 din Constituție și în art. 11 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională verifică, în cadrul controlului de constituționalitate, conformitatea legilor și a ordonanțelor Guvernului cu dispozițiile și principiile constituționale, fără a putea modifica sau completa prevederea legală supusă controlului. Modificarea conținutului unei norme juridice este atributul exclusiv al legiuitorului, în temeiul dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „*Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării*”.

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.069

din 14 iulie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 254 alin. (7) și art. 259 alin. (61) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 254 alin. (7) și art. 259 alin. (61) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială „Remat Scholz” — Filiala Moldova — S.R.L. din Galați în Dosarul nr. 6.843/86/2008 al Tribunalului Suceava — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 2 iunie 2009 și au fost consemnate în încheierea de la acel termen, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 16 iunie 2009. La termenul din 16 iunie 2009, Curtea, constatând imposibilitatea constituirii legale a completului de judecată, a amânat pronunțarea pentru termenul din 7 iulie 2009 și, respectiv, 14 iulie 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 6.843/86/2008, **Tribunalul Suceava — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 254 alin. (7) și art. 259 alin. (61) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Remat Scholz” — Filiala Moldova — S.R.L. din Galați într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de constatare a nulității absolute a unui contract de vânzare-cumpărare a unor imobile.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate limitează dreptul de dispoziție al proprietarului asupra bunurilor imobile deținute în proprietate. Totodată, se susține că relațiile obligaționale care se stabilesc între titularii dreptului de proprietate și stat sau entitățile administrației publice locale nu vizează bunurile din al căror drept de proprietate izvorăsc obligațiile fiscale. Se mai apreciază că, prin aplicarea textelor legale criticate, se creează un privilegiu imobiliar special în favoarea fiscului, acesta din urmă devenind titular al unor drepturi reale asupra bunului din a cărui proprietate izvorăsc obligații fiscale.

Tribunalul Suceava — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal nu și-a exprimat opinia, considerând că, prin arătarea acesteia, s-ar antepunuta asupra fondului cauzei.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că textele legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 254 alin. (7) și art. 259 alin. (61) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins:

— Art. 254 alin. (7): „Înstrăinarea unei clădiri, prin oricare dintre modalitățile prevăzute de lege, nu poate fi efectuată până când titularul dreptului de proprietate asupra clădirii respective nu are stinse orice creanțe fiscale locale, cu excepția obligațiilor fiscale aflate în litigiu, convenite bugetului local al unității administrativ-teritoriale unde este amplasată clădirea sau al celei unde își are domiciliul fiscal contribuabilul în cauză, cu termene de plată scadente până la data de întâi a lunii următoare celei în care are loc înstrăinarea. Atestarea achitării obligațiilor bugetare se face prin certificatul fiscal emis de compartimentul de specialitate al autorităților administrației publice locale. Actele prin care se înstrăinează clădiri cu încălcarea prevederilor prezentului alineat sunt nule de drept.”;

— Art. 259 alin. (61): „Înstrăinarea unui teren, prin oricare dintre modalitățile prevăzute de lege, nu poate fi efectuată până când titularul dreptului de proprietate asupra terenului respectiv nu are stinse orice creanțe fiscale locale, cu excepția obligațiilor fiscale aflate în litigiu, convenite bugetului local al unității administrativ-teritoriale unde este amplasat terenul sau al celei unde își are domiciliul fiscal contribuabilul în cauză, cu termene de plată scadente până la data de întâi a lunii următoare celei în care are loc înstrăinarea. Atestarea achitării obligațiilor bugetare se face prin certificatul fiscal emis de compartimentul de specialitate al autorităților administrației publice locale. Actele prin care se înstrăinează terenuri cu încălcarea prevederilor prezentului alineat sunt nule de drept.”

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată.

Dispozițiile legale criticate prevăd că înstrăinarea unui teren sau a unei construcții nu poate fi efectuată, sub sancțiunea nulității absolute a actului translativ de proprietate, până când titularul dreptului de proprietate asupra terenului respectiv nu

are stinse orice creanțe fiscale locale, cu excepția obligațiilor fiscale aflate în litigiu, convenite bugetului local al unității administrativ-teritoriale unde este amplasat terenul sau al celei unde își are domiciliul fiscal contribuabilul în cauză.

Curtea constată că rațiunea care a stat la baza unei atari soluții legislative a fost crearea unui climat de stabilitate și securitate juridică, precum și preocuparea statului în a găsi metode eficiente pentru a determina contribuabilul să își execute obligațiile fiscale indiferent de natura și quantumul lor. Astfel, Curtea reține că o asemenea măsură este expresia obligației pozitive a statului de a asigura ritmicitatea și certitudinea alimentării bugetelor locale cu sumele de bani aferente obligațiilor fiscale care revin în sarcina contribuabililor. Prin

urmare, faptul că legiuitorul a condiționat înstrăinarea unui teren sau a unei clădiri de stingerea tuturor creanțelor fiscale locale ale titularului dreptului de proprietate nu echivalează cu instituirea unei incapacități de a vinde sau de a dona bunul imobil în cauză, ci, din contră, o asemenea condiționare este menită să asigure în mod eficient îndeplinirea unei obligații legale și constituționale a persoanelor fizice sau juridice, și anume plata sarcinilor fiscale, indiferent de natura lor, la bugetele locale. Or, în aceste condiții, Curtea constată că instituirea unei măsuri de protecție a bugetelor locale nu este de natură să încalce prevederile art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție.

În consecință, Curtea urmează să respingă ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate ridicată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 254 alin. (7) și art. 259 alin. (6¹) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială „Remat Scholz” — Filiala Moldova — S.R.L. din Galați în Dosarul nr. 6.843/86/2008 al Tribunalului Suceava — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 432895

